

Marlies – Reumatische artrose, CVS, trauma

“Mijn naam is Marlies, ik ben 56 jaar en sinds oktober 2006 voor de tweede keer getrouwd. Uit mijn eerste huwelijk heb ik twee volwassen zoons. In het dagelijks leven hou ik me bezig met vrijwilligerswerk, onder andere voor de Katholieke kerk bij ons. Daarnaast ben ik voorzitter van de Cliëntenraad Sociale Zaken. Dit is voor mij een manier om de dag door te komen en niet alleen de pijn te voelen en herinnerd te worden aan het verleden.

Ondertussen heb ik vanwege mijn gezondheid ook al vrijwillig erstaken neer moeten leggen. Waaronder het werk op school als overblijfm oeder, waar ik veel van genoot maar wat teveel van me vergde. Ook binnen de

gemeente heb ik diverse taken neergelegd om meer rust te geven aan mijn lichaam en tijd te hebben om verder te gaan met mijn verwerkingsproces. Verder heb ik als hobby's haken, kleuren en kaarten maken. Gewoon lekker creatief bezig zijn als het lukt.

De onzichtbare ziektes die ik heb zijn psychische problemen en lichamelijke in de vorm van reumatische artrose (waar uiterlijk niet veel aan te zien is, maar wat wel veel pijn en mobiliteitsproblemen oplevert) en een chronische vermoeidheid. Laatste is nog niet definitief gediagnosticeerd als het chronische vermoeidheidssyndroom omdat ze er deels vanuit gaan

dat het ook te maken kan hebben met de psychische problematiek.

De psychische problematiek is het gevolg van 34 jaar lang misbruik. Incest, seksueel misbruik en ritueel misbruik. Daardoor is ook een deel van mijn lichaam kapot gemaakt waardoor ik dagelijks aan het misbruik wordt herinnerd.

De lichamelijke problematiek is begonnen toen ik in 1991 ben gescheiden van mijn eerste man. Toen moest ik alleen door met twee hele kleine kinderen, een baan die eigenlijk te zwaar was (kraamverzorgster) en dat terwijl ik steeds meer pijn kreeg in mijn ledematen. Na onderzoeken kwam er dus de reumatische artrose uit. De diagnose was vrij gauw gesteld na een serie foto's en een scan.

Ik heb zeven jaar met beugels gelopen aan beide benen om enigszins te proberen mobiel te blijven en minder last te hebben van het kraakbeen wat er niet meer was waardoor mijn botten over elkaar heen gingen. Op de leeftijd van 39 en 41 jaar heb ik protheses gekregen in mijn knieën. Met het gevolg door de ziekte aan het bindweefsel dat ik nu nog maar een buigvermogen heb van ongeveer 85 procent, wat ook weer veel beperkingen oplevert.

De beginperiode was moeilijk. Ik was opstandig, wilde er niet aan dat mijn lichaam ziek was en had alle kracht nodig om mijn kinderen op te voeden en ondertussen het misbruik te ondergaan. Een geluk was dat toen mijn lichaam ziek werd, het misbruik stopte omdat het risico te groot werd voor de daders dat ik zo ziek zou worden dat ik het niet zou redden. Maar ondertussen was ik wel 37 jaar.

Ik slik medicatie voor zowel de psychische als de lichamelijke problemen. Lichamelijk is vooral pijnbestrijding en daarnaast krijg ik fysiotherapie. De oorzaak van het lichamelijk ziek zijn is niet aan te pakken. Wel heb ik ondertussen diverse operaties gehad om versleten botjes te vervangen door pezen, vooral in mijn hand.

Wat betreft de psychische problemen naar aanleiding van het misbruik heb ik gesprekken bij Indigo en bij een priester waar ik het vooral over het ritueel misbruik heb.

Mijn leven is zeker ingrijpend veranderd. Niet meer kunnen werken, ook al heb ik dat later nog eens geprobeerd door taxi te gaan rijden. Niet zo'n slim idee maar ik wilde laten zien dat ik toch alles aan kon. Helaas daardoor een angst- en paniekstoornis opgelopen.

Ik maak veelvuldig gebruik van een scootmobiel en gaan we met de auto weg en moeten we ergens lang lopen, dan gaat de rollator mee (soms ook niet als ik een van mijn eigenwijze buien heb). En verder moet ik er rekening mee houden dat ik overdag voldoende rust in mijn dag inplan omdat anders het lopen en functioneren aan het eind van de dag bijna niet meer mogelijk is. Ook als ik in de avond een activiteit heb, moet ik daar overdag al rekening mee houden door in de middag te gaan slapen.

Begrip heb ik van de mensen die me heel nabij zijn. Zoals mijn man, kinderen en de priester. Maar er zijn ook mensen die er niets van snappen want ik loop toch rond dus waarom die scootmobiel ?

En helemaal uitleggen wat ik mankeer is ook niet altijd mogelijk. Ook omdat ik niet iedereen vertrouw om mijn verhaal over mijn verleden te vertellen. Als je dat al doet, dan krijg je gauw een antwoord van: "dat is al zolang geleden, dat moet je maar eens vergeten". Hallo zeg! Ik zit nog in het verwerkingsproces en ben in mijn leven langer misbruikt dan dat ik enigszins een "gewoon" leven heb gehad. En dan praat ik nog niet eens tegen anderen over de kindjes die ik verloren ben in mijn leven door het misbruik en alles wat me is aangedaan. Er zijn maar een paar mensen die daar redelijk veel van weten. En niemand die alles weet, alleen ikzelf.

Mijn Motto is: er gebeurt niets meer in mijn leven dat ik niet wil dat er gebeurt!!

De liefde van mijn man en kinderen houden me op de been en

zorgen ervoor dat ik het leven niet opgeef en blijf doorknoken voor een menswaardig bestaan. Ik weet dat ik door een deel van het verleden levenslang heb maar toch heb ik ook zoiets van: "IK mag er Zijn".

Dromen zijn er zoveel: ik zou heel graag voorlichting willen gaan geven op opleidingen van artsen, psychologen, verpleegkundigen etc. over hoe je omgaat met misbruikslachtoffers en hoe je ze kan herkennen.

Mijn kijk op het leven is wisselend. Momenteel heb ik een periode waarin ik wat meer last heb van mijn angststoornis en dan is het lastig positief te blijven, maar ik probeer dan toch weer iets leuks te doen en naar leuke dingen uit te kijken.

Advies voor lotgenoten: betreffende het misbruik: weet dat jij niet schuldig bent. Dat dat degene zijn die je dit hebben aangedaan. En wat betreft het lichamelijke: ondanks de pijn en beperkingen zijn er genoeg dingen die je wel kan. Laat je hoofd niet zakken!"